

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116206963
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5116206963.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, K.. O. S. X, O. XX, proti žalovanému: PANORÁMA ŠPORT HOTEL, a.s., Uhoľná 1, Žilina, IČO: 36 430 641, zastúpenému PETKOV & Co s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 7 847,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 2C/83/2016-208 zo dňa 23. júla 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP a zároveň ho zaviazal zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 7 847,- eur s 5,05 % úrokom z omeškania od 04. 03. 2016 až do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi zároveň priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 141 a nasl. zákona č. 185/2015 Z. z. v spojení s ust. § 56 ods. 1 písm. g/, § 81 ods. 1 písm. i/ zákona č. 618/2003 Z. z., keď konštatoval, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do autorských práv spravovaných žalobcom, čím na jeho strane vzniklo bezdôvodné obohatenie. Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia Holiday Inn Žilina nemal uzatvorenú licenčnú zmluvu so žalobcom a aj napriek tomu realizoval verejný prenos neoprávnene, čím zasiahol do práv autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom. Výšku bezdôvodného obohatenia súd určil v zmysle sadzobníka, ktorý je základným dokumentom, v ktorom je určená výška odmeny a ktorú je oprávnená organizácia kolektívnej správy vyberať. Obvyklá licenčná odmena za rok v tomto prípade predstavovala sumu 3 923,50 eur, pričom v zmysle § 56 ods. 1 písm. g/ zákona č. 618/2003 Z. z. dvojnásobok tejto sumy predstavuje sumu 7 847,- eur. Nestotožnil sa s názorom žalovaného, že v danom prípade nešlo o verejný prenos, pretože v súlade s ustálenou praxou, pokiaľ sú v hotelových izbách neslúžiacich výlučne pre súkromné potreby prevádzkovateľa hotela umiestnené zvukovo-obrazové zariadenia, ktoré sú dané do užívania hotelovým hosťom, jednoznačne sa jedná o verejný prenos a prevádzkovateľ hotela musí na použitie diela získať súhlas autorov (licenciu) vopred od organizácie kolektívnej správy práv. V tomto prípade ani nie je rozhodujúce, či k verejnému prenosu skutočne došlo a či hosť skutočne využil prostriedky umiestnené v izbe, ale postačuje len umožnenie takéhoto verejného prenosu. V ďalšom - v bodoch 41. až 43. dôvodov napadnutého rozhodnutia súd podrobne zdôvodnil zamietnutie návrhu žalovaného na prerušenie konania poukazujúc okrem iného i na judikatúru Európskeho súdneho dvora. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádzal z ust. § 255

ods. 1 CSP a priznal žalobcovi ako úspešnému účastníkovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaný. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie poukazujúc na dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. V konaní podľa jeho názoru nebolo riadne preukázané, že žalovaný v žalovanom období vykonával verejný prenos a ani to, v akom rozsahu ho vykonával. Ďalej tvrdil, že žalobca nepreukázal existenciu bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného čo do dôvodu a výšky, pričom nebola preukázaná ani aktívna vecná legitímácia žalobcu, tak ako ju predpokladá hmotnoprávny predpis s poukazom na ust. § 164 ods. 2 Autorského zákona v spojení s § 451 a nasl. OZ. Rovnako podľa žalovaného nebolo preukázané, že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva nositeľov práv audiovizuálnych diel práve žalobca, a to ani len tzv. skutkovou domnienkou ustálenou súdom na základe vykonaných dôkazov. Žalobou uplatňovaný údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške „obvyklej“ licenčnej odmeny ako si ju podľa svojho sadzovníka sám kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel, ktoré predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprímeraných cien, je potom bezpochyby výkonom práva v rozpore s § 3 ods. 1 OZ, a preto nesmie požívať právnu ochranu. Zmluvy predložené žalobcom, z ktorých zisťoval súd prvej inštancie obvyklú licenčnú odmenu, sú v dôsledku zneužitia dominantného postavenia žalobcom na trhu neplatnými zmluvami podľa § 39 OZ, a to minimálne v časti licenčnej odmeny, a preto ani nemohli byť spôsobilým dôkazom o výške obvyklej licenčnej ceny pre účely uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca v konaní nepreukázal (a ani netvrdil), že by mal žalovaný vo svojom hotelovom zariadení počas žalovaného obdobia ubytovaného čo i len jedného hosťa, a to čo i len na jednu noc. To vo svojich dôsledkoch znamená, že žalobca opomenul tvrdiť a preukázať podstatnú skutočnosť pre prijatie záveru o neoprávnenom použití diel v zmysle § 58 ods. 1 AZ. Zvýraznil, že bezdôvodné obohatenie spočívajúce v neoprávnenom zásahu do autorských práv nevzniká momentom neuzatvorenia licenčnej zmluvy, ale až momentom skutočného neoprávneného použitia diela formou verejného prenosu. Rozsah bezdôvodného obohatenia bolo možné v konaní zistiť výlučne dokazovaním, ktoré by jednoznačne preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia na jednotlivých izbách v žalovanom období, a to práve aj s poukazom na závery rozhodovacej praxe ESD vo vzťahu k existencii verejného prenosu. Keďže žalobca neinicioval vo vzťahu k preukázaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia žiadne dokazovanie, tak v konaní nebolo možné z dôkazov predložených žalobcom nijakým spôsobom dospieť k výške bezdôvodného obohatenia. Ďalej žalovaný opätovne namietal nepreukázanie aktívnej legitímácie žalobcu, pričom uviedol, že predpokladom zastupovania v oblasti dobrovoľnej kolektívnej správy práv je prevzatie zastupovania nositeľa vo vzťahu k jeho právam k predmetu ochrany, a to ešte v čase pred skutočným použitím diela. Uviedol, že žalobca je oprávnený konať, a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje a iba v rozsahu, ktorý z dohody vyplýva, aby preukázal aktívnu vecnú legitímáciu. Zo žalobcom predložených formulárových zmlúv však nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany. Menný zoznam údajných slovenských nositeľov majetkových práv nepovažoval za dôkaz spôsobilý akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Záverom odvolania uviedol, že ak súd nemienil žalobu zamietnuť ani po zvážení všetkej právnej a skutkovej argumentácie, mal potom riadne zvážiť potrebu prerušenia konania v zmysle návrhu na prerušenie konania. V opačnom prípade je rozsudok súdu prvej inštancie predčasný a z toho dôvodu nezákonný. V tejto súvislosti poukázal na konanie na Protimonopolnom úrade SR, pričom rozhodnutie protimonopolného úradu nie je ničím iným, než deklaratórnym rozhodnutím príslušného orgánu o spáchaní iného správneho deliktu. V prípade, ak by protimonopolný úrad v budúcnosti na základe oznámenia rozhodol, že činnosť žalobcu bola zneužitím dominantného postavenia, tak súd by bol takýmto rozhodnutím v zmysle § 193 CSP viazaný, a preto i nesprávne posúdil návrh na prerušenie konania. V priebehu odvolacieho konania doložil odvolaciemu súdu i rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, ktorý prerušil v tomto prípade konanie do skončenia správneho konania vedeného na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení prostredníctvom právnej zástupkyne žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Zotrval na tom, že v konaní riadne preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu a okresný súd sa v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne zrozumiteľne s touto skutočnosťou vypořiadal. Ponímanie preukazovania aktívnej vecnej legitímácie žalovaným je podľa jeho názoru v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v

hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov, pričom požiadavky žalovaného považoval za objektívne nezmyselné a šikanózne. Opätovne uviedol, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa v konaní domáhal, je podľa § 56 ods. 1 písm. g/ AZ stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá na získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Rovnako v tomto smere opätovne poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C 367/2015 zo dňa 27. 01. 2017. Uviedol, že je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácie kolektívnej správy preukážu aspoň druhovo, akých nositeľov práv zastupujú a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k reprodukcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. V závere poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov v skutkovo a právne obdobných konaniach a mal za to, že v konaní bolo preukázané, že zo strany žalovaného dochádzalo a dochádza k vedomému zásahu do výhradných autorských práv a nositeľov zastupovaných žalobcom.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

5. Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani zo strany účastníkov neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevysporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia. Z odôvodnenia je zrejmé, z ktorých konkrétnych skutočností súd vychádzal, na ktoré dôkazy prihliadol, na ktoré nie a z akých dôvodov, i to, akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Tu je potrebné uviesť, že ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v dôvode rozhodnutia, pričom súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktorý jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

6. Okresný súd svoje prijaté a správne právne závery primerane vysvetlil, pričom dal odpoveď na podstatné otázky a námietky strán konania. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani aplikácia príslušných ustanovení zákonov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí prvoinštančného súdu sa nestotožňuje, ešte neznamená, že ním prijaté závery sú nesprávne. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vo veci samej vyhovel a napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodov nedostatočného odôvodnenia. Na jednej strane z dôvodov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi na strane druhej.

7. Pokiaľ išlo o námietku vecnej legitímácie žalobcu zo strany žalovaného odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, tak ako je to už aj vyššie uvedené a ako to tento dôvodil najmä v bode 34. dôvodov. V prejednávanej veci žalobca preukázal aktívnu legitímáciu oprávnením Ministerstva kultúry SR na výkon kolektívnej správy zo dňa 11. 05. 2010 a zo dňa 18. 08. 2016. Na základe uvedeného vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a nositeľov práv k literárnym a dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Keďže ani žalovaný nepreukázal, že niektorý nositeľ práv k vyššie uvedeným dielam výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, nemohol ani odvolací súd vyhodnotiť túto námietku iným spôsobom, než ju hodnotil súd prvej inštancie.

8. Správne postupoval súd prvej inštanície i pri vyhodnotení ostatných námietok žalovaného, týkajúcich sa verejného prenosu, výšky odmeny i otázkami prerušenia konania, tak ako to podrobne uviedol v bodoch 37. až 44. dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, a preto napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

9. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania súd vychádzal z ust. § 396 ods. 1 CSP s použitím ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, lebo mal v odvolacom konaní úspech.

10. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštanícii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).